

udelukke den Mulighed, at denne tekniske Kraft kunde være Søfartsinspektør. Men jeg ser ikke, at der er nogen Nødvendighed for i dette Øjeblik at tage Stilling til dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) berørte ogsaa dette Spørgsmaal og var noget forundret over, at jeg i Slutningen af det Afsnit af min Forelæggelsestale, der handlede derom, havde sagt, at jeg troede ikke, der kunde være nogen Tvivl om, at det Forslag, jeg her havde stillet, var det rigtige, og umiddelbart derefter tilføjet, at der jo kunde siges meget pro et contra overfor den Afgørelse, der saaledes blev truffet. Jeg beklager meget, hvis det ikke med Tydelighed fremgaar af min Tale, at dette Udtryk, at jeg ikke troede, der kunde være nogen Tvivl om, at den trufne Afgørelse var den rigtige, er ment ironisk. Det forekommer mig nemlig, som jeg ogsaa sagde, at det til syvende og sidst maa blive en Beslutningssag. Naar alle de, der forstaaer sig paa disse Ting, er indbyrdes uenige — og derved tænker jeg ikke blot paa, at man i Udvalget har delt sig i to Opfattelser og sluttelig forenet sig om en tredje, men ogsaa paa den Meningsforskel, der hersker indenfor Statsbanerne selv, f. Eks. indenfor Generaldirektionen, hvor nogle mener, at Søfartsvæsenet bør være under Trafikafdelingen, andre, at det bør være under Maskinafdelingen, alt sammen Opfattelser, overfor hvilke der virkelig kan siges meget pro et contra —, saa mener jeg, at det til syvende og sidst maa blive en Beslutningssag, og saa har jeg besluttet mig til at foreslaa den Ordning, som alligevel synes mig den naturligeste her, nemlig at Søfartsvæsenet henlægges under Trafikafdelingen, den Afdeling, som har størst Interesse i, at Driften foregaar paa den for Publikum bekvemteste og bedste Maade, selv om det muligt ikke bliver den billigste.

Det ærede Medlem fra Helsingør ønskede ogsaa meget, at Bestemmelsen i § 5 om, at der i hvert af Værkstederne „kan“ ansættes en eller to Overværkmestre, skulde rettes til, at der i hvert af Værkstederne „skal“ ansættes en eller to Overværkmestre. Jeg vil bede for Ordet „kan“, som jeg ikke synes kan gøre nogen som helst Skade, selv om man kommer til det Resultat, at det ærede Medlem har Ret i sin Opfattelse. Og saa megen Ret har selvfølgelig det ærede Medlem, at naar Værkstedsbestyrerne, som Tilfældet nu er,

ikke kan faa Tid til at føre det effektive Tilsyn, men dette skal føres af unge Ingeniørassistenter, er det ikke nogen tilfredsstillende Ordning. Men det, som Administrationen har tænkt sig at kunne komme ind paa, er at lade Tilsynet føre af Ingeniører med praktisk Uddannelse, altsaa et Tilsyn, som i noget højere Grad end sædvanlig forener Teori og Praksis. Dette Spørgsmaal forekommer det mig, at man i Øjeblikket ikke behøver at kunne dybere ind paa, naar man sikrer sig Muligheden for at indføre et saadant Tilsyn.

Det har glædet mig meget, at det ærede Medlem fra Helsingør har kunnet tiltræde Forslaget om Lønningerne, selvfølgelig med det Forbehold, som følger af Udvalgsafgørelsen. Det har glædet mig, at man har været i Stand til at se fordomsfrit paa dette Spørgsmaal, og naar han udtalte et Haab om, at man til Gengæld ogsaa, naar Tiden kommer, vil stille sig forstaaende overfor de Krav, som rejses af de daarligst stillede Statsbanefunktionærer, kan jeg fuldt ud slutte mig til denne Udtalelse.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Moesgaard-Kjeldsen) finder, at Statsbaneudvalgets Forslag om Decentralisation i det hele er saa naturligt og vel underbygget, at han kunde ønske, at det blev fulgt i et stort Omfang, ogsaa hvad Regnskabsvæsenet angaar. Jeg maa paa dette Punkt henholde mig til de Udtalelser, jeg fremkom med forleden. Regnskabsvæsenets Ordning kan ikke gøres til Genstand for nøje Afgørelse, forinden der er taget Bestemmelse om, hvorledes Driftsvirksomheden skal foregaa, og det er i alt Fald givet, at en vis Centralisation af Regnskabsvæsenet maa der ske. Der maa være et Sted, hvor Statsbanernes Regnskaber samles til et Hele. Men ikke blot det; det vilde ogsaa være misvisende, upraktisk, urigtigt at fremkalde en fuldstændig Regnskabsførelse over hvert enkelt Distrikt i den Forstand, at man deraf skulde kunne se, hvorledes det ene Distrikt betalte sig i Forhold til det andet, thi Indtægterne maatte jo dog bogføres paa det Sted, hvor de falder, og derved er man i Virkeligheden afskaaret fra at give et ikke misvisende Regnskab over, hvorledes en enkelt Landsdels Jernbanedrift betaler sig. Det hele hænger i saa høj Grad sammen, at jeg finder, de har Ret, som paastaar, at det egentlig ikke lader sig gøre, hvad man ofte har været inde paa, nøje at konstatere, hvorledes de saakaldte Sidelinier betaler sig